

PAPERS DEL SECRETARIAT

CATEGORIA: NÚMERO 2. DESEMBRE 2016

30 DE NOVEMBRE DE 2016

Primera pedra de l'Institut Jose Calasanz a Mexicali: una llavor d'esperança

La Colònia San Martin Caballero és una de les més castigades de Mexicali, una ciutat mexicana crescuda a l'ombra de la frontera amb Estats Units. L'escenari el conformen cases baixes, carrers gairebé sense asfaltar, pocs cotxes i uns barracots blau cel on van a classe 60 nanos de P3, P4 i P5... amb la bata escolàpia de ratlles blaves.

[Continua llegint](#)

30 DE NOVEMBRE DE 2016

Novetats del Servei de Prevenció

El passat mes d'octubre es va fer la reunió de coordinadors de prevenció de riscos laborals

[Continua llegint](#)

30 DE NOVEMBRE DE 2016

Es troba a Bogotá l'equip d'impuls a la participació a l'Escola Pia

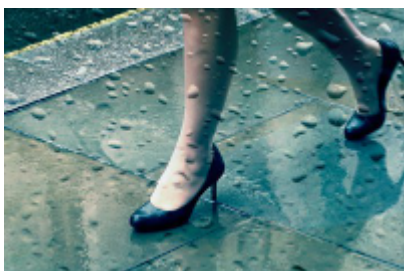

Des del dia 25 d'octubre al 28 d'octubre tingué lloc a Bogotá (Colòmbia) la primera reunió de l'equip d'impuls a la participació

[Continua llegint](#)

30 DE NOVEMBRE DE 2016

D'Anglaterra al Líban amb música de flauta i una calculadora

Ja és aquí el desembre, i el Papers estrena una secció que us pot ser útil, ara que s'acosten dies de ponts i de vacances: «Què em recomanes?».

[Continua llegint](#)

30 DE NOVEMBRE DE 2016

Cristianisme viu, per un món nou

El passat mes d'octubre va tenir lloc una nova edició d'aquest curs.

Continua llegint

30 DE NOVEMBRE DE 2016

CRISTIANISME VIU, PER UN MÓN NOU: UNA VIVÈNCIA

Obro l'ordinador i vaig al mail de l'escola, és hora de revisar el correu del dia. Hi faig una ullada i veig un correu d'una tal Sara de l'Escola Pia. L'assumpte: curs de cristianisme viu. Penso: Mira, algú que s'ha equivocat! – No l'obro, tenia pressa per llegir els altres mails, anava de bòlit!

Però en el meu cap restava l'assumpte de cristianisme viu, trobo en Miquel Àngel i li dic: la Sara d'Escola Pia de Barcelona s'ha equivocat, m'ha enviat un correu d'un... “Carrie! No s'ha equivocat ningú, t'han convidat a fer un curs!” Faig memòria i sí, la Carme, en Jordi i en Rafel, me n'havien parlat, i a ells els va entusiasmar! Hi parlaré a veure què em diuen.

Resulta que de l'escola estem convidades a fer el curs la Mila i jo! Que bé, compartirem l'experiència!

Al final la Mila no hi pot venir, hi vaig sola, en tinc ganes. Els meus companys me n'han parlat molt bé i ara tinc unes expectatives molt altes. Tinc ganes de fer el curs. Arriba el moment d'anar-hi, agafo el cotxe i cap a Barcelona. Plou, les rondes van plenes, el rellotge que va avançant i jo que desitjo que el temps vagi més lent. Faré tard! I si faig tard, quina vergonya! Arribo i el curs ja havia començat, estaven fent les presentacions. Sabeu aquells moments en què ets vols fondre? Doncs bé, jo m'hauria fos. Però el curs s'ho val, i en un moment torno a recuperar les expectatives. Els objectius del curs bé que s'ho mereixen.

Descobrir el sentit transcendent que pot tenir la vida; expressar com és possible tenir una imatge i experiència de Déu que ens enriqueix i allibera, en un món secular, científic i tecnològic; descobrir què vol dir i què implica ser cristià i adonar-se que és possible viure la fe en comunitat, més enllà de la institució eclesiàstica. Aconseguir aquests objectius s'havia convertit en la meva fita.

La temàtica del curs es centra entorn del fet de creure des d'una perspectiva biològica, sociològica, psicològica i cosmològica, i els ponents Ramon M. Nogués, Jordi Collet, Víctor Hernández i Manuel Garcia Doncel, ho van fer de tal manera que em van tenir motivada en tot moment.

El primer ponent és Ramon M. Nogués, catedràtic emèrit de la Unitat d'Antropologia Biològica a la Facultat de Ciències i a la de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha fet estudis de Pedagogia, Filosofia i Teologia a Navarra i Salamanca, i és doctor en Biologia per la Universitat de Barcelona i escolapi. És un erudit, i alhora una persona molt propera. De la seva conferència em van cridar l'atenció molts aspectes. Ens va parlar que l'afectivitat és definitiva en la vida, que la raó té una funció de control, i jo que em pensava que la raó ho era tot. Ens va parlar, també del fracàs de la religió a Europa, sobretot a Catalunya i del ressorgiment que hi ha de l'espiritualitat. Ens informà sobre l'ètica, l'estètica, el cervell, el sistema nerviós, el segon cervell... en fi sobre aquest món tan complex que és el nostre cos, dirigit per un cervell i acompanyat en tot moment per emocions. Em fa qüestionar sobre la fe, sobre les creences, em fa replantejar el significat de misericòrdia i em va emocionar quan ens va dir que l'espiritualitat comença a tenir prestigi en la nostra societat, i que és bon camí per recuperar la religió.

L'endemà coneixeria en Jordi Collet, professor de Sociologia de l'Educació i investigador del Grup de Recerca Educativa de la UVic-UCC. Altra vegada una conferència deu! Impressionant, la sociologia! Encetava un tema que mai no m'havia parat a pensar. I aquí els interrogants se'm dupliquen. En Jordi em fa pensar: S'han liquat institucions? Per exemple, la família tradicional ha canviat. Que hi ha molts avenços científics i tecnològics és un fet que es pot constatar, però, aquests, impliquen més claredat? El funcionament de l'escola pensada per grups classes i no per individus, s'ha de trencar,

s'ha d'innovar... ho hem iniciat, ho fem! El mercat entra en tots els àmbits de la nostra vida, això es bo per a l'individu? Com es viu el fet de ser cristià? Es pertany a un grup sense tenir creença? Això és molt fràgil...

Amb qüestions com aquestes, Què vol dir creure avui? Com es pot transmetre la fe avui? Com es pot educar avui? En Jordi ens va fer pensar, meditar, reflexionar, compartir, discutir, prendre decisions, respondre i comunicar.

Començava el torn del tercer ponent, Víctor Hernández, doctor en Psicologia i llicenciat en teologia. Pastor de l'Església Evangèlica i psicoterapeuta clínic. Em sorprèn amb les seves explicacions: Vivim en un temps on Déu no és necessari. No creure és normal, creure és complicat, a Europa. Hi ha l'opinió generalitzada que Déu no és necessari. Majoritàriament, la gent no el necessita, però s'agafa a altres cosetes, per exemple l'espiritualitat. Vivim d'una manera que apareix molt a la nostra societat la frustració, això és un perill! Llança idees interessants com: Tot el que existeix ve de Déu, però no és Déu. Cites que fan pensar: Déu és el silenci de l'univers i l'home és un crit, el crit que intenta donar vida al silenci. El creixement és un dol, és una pèrdua. Aprenentatge vol dir canvi. Créixer és travessar pèrdues. Amor és llibertat! I ha de néixer de la llibertat. El perdó és esperança.

I llavors, la representació dels Aliens i els Límits, i el col·loqui que aquestes generen: Els coneixem, els nostres Aliens? Saben els adolescent on són? Què en saben dels límits? Qüestions que a tots ens fan pensar, reflexionar i donen peu a opinar.

Ja era el darrer dia, tocava parlar de creure des d'una perspectiva cosmològica. Ho va presentar el Sr. Manuel Garcia Doncel, catedràtic emèrit de Física Teòrica de la UAB. Fundador del Centre d'Estudis d'Història de la Ciència i jesuïta. Una eminència, quina claredat a l'hora de comunicar. Una conferència molt ben estructurada que requeria, però, tota l'atenció, si no et perdies en la immensitat del cosmos.

Parlar del Big Bang, fusió nuclear, física de partícules, i de com ho ha acceptat la comunitat científica. Qüestionar-te d'on són les "lleis" que han permès passar del microorganisme a l'animal superior i d'aquest a l'home? Qui ha creat aquestes lleis? De la cosmovisió evolutiva que han pensat les ciències, de la importància de l'equació de la relativitat general d'Einstein i de la idea que l'univers no té límits, però està corbat sobre si mateix en un espai finit i qüestionar-se, alhora, sobre l'expansió de l'univers.

Parlar d'una vessant filosòfica i perdre't en frases que fan reflexionar i molt: "Per sobre de la ciència hi ha l'home, el científic". O bé: "Raonable pensar amb un creador com a

déu provident d'idees que posa en marxa des del principi les lleis, sota les quals pot realitzar els seu pla d'evolució”.

Presentar, també, la vessant teològica, del déu personal que en res no pertorba l'activitat del científic, sinó que la completa. No irromp en l'evolució natural que estudia la ciència, sinó que la complementa a un nivell metafísic, que la ciència no pot tractar amb el seu mètode actual. En fi, si continuo explicant corro el risc de perdre'm en aquest cosmos d'idees.

Ara em resta parlar de l'ambient que vaig viure amb els companys amb qui vaig compartir el curs. Un ambient amigable, respectuós, d'estima, de semblar que ens coneixíem de tota la vida, quan en realitat no coneixia ningú.

Del cafè que anàvem a fer després de dinar, de la volta que fèiem a la tarda, de les patates braves a Cal Tomàs! De les xerrades a la taula durant els àpats, del compartir idees i vivències. De l'estona que vam dedicar el dijous a fer meditació amb la Bet, de les rialles que vam fer en el moment de la representació teatral dels Aliens! De les tertúlies a fora el jardí després de sopar: rialles, alegria, bon estar... de les “xuxes” que vam menjar i que van convertir els moments compartits, en dolços moments. De les atencions de la Sara i del seu desviure's perquè tot anés bé.

En fi, no sé què més dir de l'experiència viscuda en aquest curs de Cristianisme Viu! Només donar les gràcies per haver-me donat l'oportunitat d'assistir-hi. Gràcies per aquest regal!

Carrie Dorca

Escola Pia d'Olot

29 DE NOVEMBRE DE 2016

SUMMEM- Aprèn i conviu

29 DE NOVEMBRE DE 2016

SUMMEM al dia

El Diari de l'Educació entrevista al Pere Vilaseca

En Pere explica els principis bàsics del SUMMEM, l'experiència fins ara viscuda, i què opina la comunitat educativa.

L'Equip Motor de l'Escola Pia visita els Equips Motors

- Aquest 1r trimestre s'estan realitzant les visites als Equips Motors de les escoles que aquest any inicien els pilotatges.

Cooperar per Aprendre / Aprendre a Cooperar

- Els equips educatius que inicien el SUMMEM treballen dinàmiques de cohesió de grup assessorades per la Universitat de Vic.

Durant el primer trimestre, els equips educatius que inicien el SUMMEM aquest curs tenen un objectiu molt important: Conèixer, observar i analitzar el grup classe. Per aconseguir-ho, el programa de Cooperar per Aprendre / Aprendre a Cooperar de la Universitat de Vic, ens planteja unes dinàmiques de cohesió de grup per a que cada mestre i professor/a les faci a qualsevol moment a l'aula, no només a tutoria.

La cadena de noms, la maleta, les professions, qui és qui, blanc i diana, el món de colors, l'equip de Manel... Us sona?

[Trobareu més informació seguint aquest enllaç](#)

Com convertir un pilot de curs en un pilotatge d'escola

- Unes orientacions sorgides de la formació dels Equips Motors al mes d'octubre

Els Equips Motors de totes les escoles van realitzar una formació al mes d'octubre amb l'objectiu de reflexionar sobre com seguir impulsant dins de cada escola el projecte SUMMEM.

D'aquestes formacions en van sortir unes orientacions per tal que les escoles puguin realitzar accions per convertir els pilotatges d'un curs en processos d'aprenentatge per tota l'escola.

Aquesta serà la principal tasca dels Equips Motors per aquest curs 2016-17. L'Equip Motor de l'Escola Pia ha sintetitzat tota la feina feta pels equips motors en un document d'orientacions que podeu trobar al següent enllaç.

[Document d'Orientacions pels Equips Motors](#)

29 DE NOVEMBRE DE 2016

Enquesta sobre les activitats extraescolars

En aquest número inaugurarem una secció d'enquestes. Hi participeu?

Continua llegint

29 DE NOVEMBRE DE 2016

Hem celebrat la caminada per la Pau 2016

Comencen les celebracions dels 400 anys de l'Escola Pia.

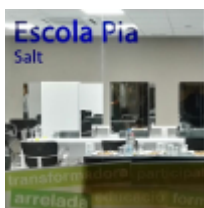
Continua llegint

PAPERS DEL SECRETARIAT

CATEGORIA: NÚMERO 2. DESEMBRE 2016

29 DE NOVEMBRE DE 2016

L'Escola Pia de Salt inaugura espais

Aquests espais suposen un lloc per arrelar

[Continua llegint](#)

29 DE NOVEMBRE DE 2016

L'Escola Pia de Moià inaugura la seva Escola de Música

Han estat dos anys intensos de feina, però ja arriben els resultats.

[Continua llegint](#)

29 DE NOVEMBRE DE 2016

Un #edupunk a #edCampMataró

Ben tornat! Imagino que ets inquiet de mena i que, en certa manera, t'importa la teva feina. Poder per això estàs llegint aquest text. Podria ser que l'atzar t'hagués portat fins aquí, però amb la quantitat inabastable d'informació disponible a la xarxa, resulta poc probable que hagis arribat aquí accidentalment.

El ritme de la nostra societat és exigent. El més savis parlen d'una societat líquida, on l'únic constant és el canvi. Una societat regida per la velocitat, on la tecnologia tendeix a la immediatesa i perd el respecte pel temps.

Aquest nou entorn requereix mesura i adaptabilitat. Curiosament, en el moment de la història de la humanitat on tenim més accés a la informació, ens cal més criteri per seleccionar allò que realment ens interessa i ens ajudarà a tirar endavant. Efectivament, cada vegada és més difícil separar el gra de la palla.

I és justament això el que permet el format #edCamp. Àgil, fresc i personalitzable. Si creus que és important formar-se amb altres professionals de l'educació, des del respecte al teu temps i al dels teus companys; des de la participació i l'intercanvi d'experiències, deixa de llegir aquest text i procura descobrir quan hi haurà el proper #edCamp a prop de casa teva. Poder ens hi trobarem.

cHristian Negre i Walczak

Escola Pia Calella

[Applejux](#)

[@applejux](#)

29 DE NOVEMBRE DE 2016

És una metodologia? És una manera de...? O és una franquícia?

Què és un edCamp? Aquesta és la pregunta que em van fer quan vaig arribar a casa el dissabte 5 de novembre, cap a les 15 hores, després d'haver estat en el primer Edcamp de Catalunya: Edcamp Mataró 2016. Vaig tenir l'honor de formar part de l'equip organitzador, juntament amb l'Eva Garcia, el Pep Prat, el Toni Aguilar, el Jordi Truñó, l'Eli Moreras i la Núria Cuyàs.

“Es una metodologia..., és una manera de..., és com una franquícia...”

Em costava definir: un edcamp és una vivència i, per tant, s'ha de viure per a poder explicar-ho.

Continuant amb l'intent de definició amb els de casa, em va sortir la paraula TROBADA... és una trobada, on es parla d'EDUCACIÓ. Sí, d'educació: hi ha gent que té ganes de parlar d'educació en majúscules!

Però fins aquí, podria ser també la definició de congrés, ponència, taller,... i un Edcamp és diferent: no hi ha ponents, no hi ha líders.

El procés que es desencadena en un edCamp, és un procés molt semblant al de la creativitat. Tot comença amb una idea personal (les idees surten de les persones; la seva transformació surten dels equips) que s'escriu en un postit i es penja en el mapa de les sessions: el mapa de què? De les sessions. I què és això? Doncs una taula de doble entrada on hi ha franges horàries per un costat i espais per un altre. Les hores ja acostumen a estar establertes, però els espais varien en funció del número de persones apuntades a l'Edcamp.

Cadascú va posant el tema/idea/proposta del qual vol parlar en una de les caselles (això ja és un canvi de paradigma! L'assistent proposa!); els organitzadors connecten idees similars. Això és una de les bases del procés creatiu.

I ja tenim la petita llavor per a començar cadascuna de les diferents sessions de l'Edcamp. Tothom ja coneix i pot accedir al mapa, i per tant, organitzar-se la jornada.

Una vegada cadascú va cap als espais, la persona que ha proposat la idea inicia la CONVERSA, i a partir d'aquí tothom pot dir-hi la seva. Però no només això, sinó que també es recomana que els assistents a cada sessió vagi anotant en el mapa de les sessions (ara ja en un Drive) les idees, els recursos, que van apareixent en cadascuna d'elles. I així, en cadascuna de les franges horàries. Normalment hi ha algun senyal que avisa que s'ha de canviar de sessió.

Tot plegat és molt ric:

1. primer de tot, per la idea inicial
2. en segon lloc, per la connexió de les diferents idees i poder crear una sola proposta per a cada sessió
3. en tercer lloc, per poder conversar de tu a tu en cadascun dels espais sobre el tema proposat
4. en quart lloc, per generar un "producte" en el núvol amb totes les interaccions que s'han donat en aquella sessió.

Vaja, generar coneixement a partir d'una idea inicial i en el termini d'una hora....
BRUTAL!

A més a més amb la possibilitat de canviar de sessió en qualsevol moment, i no perquè siguis un maleducat sinó perquè hi poden haver molts motius que la sessió no va per on pensaves que aniria, i per tant, el canvi està totalment acceptat. Mai es considera una falta de respecte.

I m'agradaria incidir en el concepte de tu a tu. Un Edcamp està obert a tota la comunitat educativa d'una ciutat, d'un barri, d'un territori,... i això vol dir, entre d'altres paraules oberta a tothom que vulgui parlar d'EDUCACIÓ, sigui docent, no docent, institucions properes, empreses, associacions, mares i pares,... És una oportunitat d'or per deixar entrar idees, recursos, conceptes,... És necessari que l'escola sigui transparent, i això vol dir que s'ha de poder veure què passa a les nostres entranyes, igual com el procés que han fet les cuines del nostre país, i que ha generat una cuina innovadora i reconeguda a nivell mundial. Fent innovació oberta han deixat que les idees flueixin i els cuiners i cuineres han millorat els seus productes, els seus serveis i amb això també hi hem guanyat com a país!

L'escola millorarà en el moment que succeeixi aquest fet. No ens ha de fer por obrir l'escola en el nostre territori; és cert que cada institució té el seu paper, però deixar que corrin les idees, estic segura que ajudaria a que tothom pogués fer molt millor les seves funcions, les seves tasques ja que s'entendrien totes les necessitats i es llegirien totes les oportunitats.

Un Edcamp és un espai porós, on les idees circulen en totes direccions, on se'n poden generar de noves, on tothom, si vol, pot parlar, i a més a més, en deixen constància en el núvol. I si no mireu l'interior del mapa de les sessions: és així, no?

Estel Paloma

Departament Comunicació, Màrqueting i Captació de Fons

L'aprenentatge entre iguals

A l'escola dels segle XXI ja ningú posa en dubte que serà essencial desenvolupar la competència del treball cooperatiu.

La mateixa OCDE en el seu projecte “Innovative Learning Environments” (Entorns d'Aprenentatge Innovadors) on aporta una base de coneixement sòlida per dissenyar els entorns d'aprenentatge del segle XXI, defineix 7 principis de l'aprenentatge. El segon d'aquests set principis transversals és el que fa referència a l'aprenentatge cooperatiu textualment el defineix així « L'entorn d'aprenentatge es fonamenta en la naturalesa social del procés d'aprendre i fomenta activament l'aprenentatge cooperatiu ben organitzat ».

Parlem molts sovint del treball cooperatiu o collaboratiu entre els alumnes com una manera de treballar i organitzar socialment l'espai de l'aula, però deixem de banda el treball cooperatiu entre els propis mestres i amb tota la comunitat educativa, un

aprenentatge entre iguals, on tothom hi pot sortir guanyant, on tots podem aprendre de tots.

Si en creiem de veritat aquest principi de l'aprenentatge social i entre iguals, ens cal crear entorns i facilitar que es puguin dur a terme aquest moments de trobada, reflexió conjunta i creació de coneixement compartit.

Aprofitem la potencialitat que té aprendre del meu company de curs, de mestres d'altres etapes o cicles, de mestres d'altres escoles, i de totes aquelles persones que són i fan també escola. Fem realitat un treball en xarxa dins de l'Escola Pia, no desaprofitem aquesta oportunitat.

El projecte SUMMEM no podrà ser realment transformador si no som capaços d'aprendre els uns dels altres, si no compartim allò que estem fent, allò que va bé i allò que no hi va tan, si no obrim les portes de les aules i participem tots dels canvis i les transformacions en que estem immersos.

Us convidem a llegir una reflexió sobre un projecte d'aprenentatge entre iguals, l'edCamp, i dues aportacions de professors de la nostra institució sobre l'edCampMataró, que s'ha celebrat a l'Escola Pia Santa Anna-Mataró.

UN EDCAMP ÉS...

ÉS UNA METODOLOGIA? ÉS UNA MANERA DE...? O ÉS UNA FRANQUÍCIA?

UN #EDUPUNK A #EDCAMPMATARÓ

29 DE NOVEMBRE DE 2016

Un edCamp és...

Una experiència que s'ha de viure per explicar-la. Posar-hi paraules no és senzill quan hem de definir experiències compartides entre persones diverses. No obstant, un edcamp és una trobada oberta a tothom on la finalitat és compartir aprenentatges, coneixements, inquietuds i passions sobre l'educació. Es basa en un aprenentatge entre iguals o de tu a tu, i és a través de la conversa i l'intercanvi com es desenvolupa.

En un edCamp no hi ha un programa definit per l'organització, ja que són els participants els qui construeixen conjuntament el programa a partir dels temes que són

del seu interès, i a més és gratuït. El mapa de les sessions és l'eina que ordena els espais on es duran a terme les converses i els temes de conversa que hi haurà al llarg de tota la trobada. Aquest mapa es configura abans de començar l'edcamp a través de les propostes i aportacions de totes aquelles persones que vulguin liderar un tema o pregunta que convidi a compartir, reflexionar i aprendre de tu a tu.

La regla d'or i que dóna sentit als valors democràtics que aporten els nous models de formació és la llei de “vota amb tots dos peus” o “law of two feet”. Aquesta única premissa vol dir que si una sessió no respon als teus interessos reals d'aprenentatge, ets lliure de canviar a una altra sessió, ja que el teu temps en un edcamp és principalment per aprendre i crear xarxa.

I tot això per a què? Tot això per aprendre, fer xarxa i desenvolupar-se personalment i professionalment per transformar l'educació!

A grans trets això és un edcamp, però per acabar-ho de comprendre s'ha d'experimentar. Per això us convido a participar-hi o a organitzar-ne un.

Xavier Pujol Auden

Promotor del moviment edCamp a Catalunya

29 DE NOVEMBRE DE 2016

Núm 2. Desembre de 2016

29 DE NOVEMBRE DE 2016

Neix un Referent

Fa uns dies vaig tenir la sort de compartir una bona estona amb unes persones amigues amb les quals de tant en tant reflexionem al voltant d'un tema. Parlàvem de les famílies d'avui en dia i de com eduquen els seus fills i filles.

[Continua llegint](#)

PAPERS DEL SECRETARIAT

30 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIÓ2 COMUNICACIÓ2

Cristianisme viu, per un món nou

El passat mes d'octubre va tenir lloc una nova edició d'aquest curs. Com és habitual, es va celebrar a Barcelona, a la Casa d'Espiritualitat de Sant Felip Neri. Cristianisme viu, per un món nou, és un curs de formació proposat per l'Escola Pia de Catalunya i adreçat al personal docent, del PAS i de l'Equip de Gestió dels diferents centres escolapis de Catalunya. Van assistir-hi docents de primària i secundària, directors i administradors de diferents centres i també una part de l'equip de gestió: departament jurídic i de personal.

Els objectius del curs són, d'una banda, descobrir el sentit transcendent que pot tenir la

vida; expressar com és possible tenir una imatge i experiència de Déu que ens enriqueix i allibera, en un món secular, científic i tecnològic; descobrir què vol dir i què implica ser cristià i adonar-se que és possible viure la fe en comunitat, més enllà de la institució eclesiàstica. Per altra banda, establir i enfortir llaços d'amistat entre les persones que assisteixen al curs.

La temàtica del curs es centra entorn del fet de creure des d'una perspectiva biològica, sociològica, psicològica i cosmològica. Els ponents van ser Ramon M. Nogués, Jordi Collet, Víctor Hernández i Manuel García Doncel, respectivament.

CRISTIANISME VIU, PER UN MÓN NOU: UNA VIVÈNCIA

 ARTICLE, DE LES ESCOLES, NÚMERO 2. DESEMBRE 2016

PAPERS DEL SECRETARIAT

30 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIÓ 1 COMUNICACIÓ

D'Anglaterra al Líban amb música de flauta i una calculadora

Ja és aquí el desembre, i el Papers estrena una secció que us pot ser útil, ara que s'acosten dies de ponts i de vacances: «Què em recomanes?».

En aquest número, el Grup d'Animació a la Lectura de l'Escola Pia de Catalunya ens recomana dues novel·les:

La llei del menor

Ian McEwan

Editorial Anagrama

“Quan un tribunal es pronuncia sobre qualsevol qüestió relacionada amb (...) l'educació i el desenvolupament d'un nen (...) el benestar del menor ha de ser la consideració principal del tribunal en qüestió.”

La Fiona, Jutge del Tribunal Superior especialitzat en Dret de família, ha de decidir sobre si permetre o no una transfusió de sang que pot salvar la vida d'un noi a prop de complir els 18 anys. El jove s'hi oposa. També els pares per motius religiosos... I la jutge vol treure'n l'entrellat d'una decisió així. És conscient el noi que s'agreuja la seva salut i queda poc temps per salvar la vida? Influeixen tant els pares perquè una religió va salvar el seu matrimoni i ara en segueixen cegament el dictat? Els prohoms d'aquesta església que conforten i animen els pares no pressionen la presa d'una decisió ja de per sí difícilíssima...?

Hi ha preguntes difícils de respondre però impossibles d'ignorar. Per la Jutge,- que passa uns moments complicats en la seva vida de parella,- la solució no pot sortir “de la vida dels nens desada en la memòria d'un ordinador, amb tota la cura del món, però amb menys afecte” cal anar a l'arrel de la situació i decidir per damunt de cultures, identitats, estats mentals, aspiracions personals, religions, principis fonamentals, futurs desconeguts...” Atreviu-vos a llegir aquest llibre.

La quarta paret

Sorj Chalandon

Edicions de 1984

En un teatre destruït, a Beirut el 1982, i amb actors que han de deixar les armes amb les que els seus grups es maten uns als altres, s'ha de representar l'Antígona d'Anhouilh... És possible que el somni del director de teatre, Sam Akunis- grec d'origen jueu i únic sobrevivent de la família davant el genocidi nazi dels jueus de Salònica- pugui aconseguir que palestins, israelians, libanesos, sirians, drusos, cristians, membres d'Al Fatha i de Hezbollah...parin unes hores la guerra i els actors representin l'obra? La salut d'en Sam s'esgota i el seu jove company de lluites contra el govern de la França que va acollir a Sam ha de prendre el relleu i endinsar-se a la guerra del Líban per fer realitat un somni. L'autor, periodista a Liberation, a Le canard enchaîné, i corresponsal de guerra a Irlanda del Nord, Líban, Iraq, Afganistan sap de què parla, i" fica" el lector enmig del que va ser la destrucció de "la Suïssa d'Orient".

En Jordi Puig, de l'Àrea de Participació, ens recomana un disc:

Gypsy Airs

Elisabeth Franch

Solfa Recordings

Elisabeth Franch és una jove flautista de Sant Cugat del Vallès que, amb trenta-tres anys, ha actuat ja a la Scala de Milà, el teatre Bolxoi de Moscou, a la Royal Opera House d'Oman o al Carnegie Hall de Nova York. Ha estudiat amb James Galway, i actualment és co-solista a la Suzhou Symphony Orchestra, a la Xina. El disc *Gypsy Airs* és la seva primera gravació en solitari, acompanyada sols pel pianista Josep Buforn. Què es pot dir d'aquest disc? Que és una preciositat, un caramel. Més enllà del virtuosisme, el que destaca més d'Elisabeth Franch és la seva delicada expressivitat, tant en els passatges més àgils, com en els més lents. Voleu que triï una peça del disc? El Romance de Saint-Saëns, sens dubte.

I la Sílvia Soteras, d'Igualada, ens recomana una APP:

School Calculator for kids

És una app gratuïta que la podem trobar tant amb IOS (App Store) o Android (GooglePlay). Com ens diu la Sílvia, “és una calculadora i segurament us preguntareu que té d'especial i per què l'he escollit per compartir amb tots vosaltres, doncs mireu és l'“única” calculadora que he trobat, en tots aquests anys que treballo amb apps, que ensenya el desenvolupament de totes les operacions bàsiques, resultant una eina molt eficaç per què siguin els mateixos alumnes els qui “comprovin” els resultats i vegin on s'han equivocat. “School Calculator for kids va adreçada alumnes de 6 a 12 anys. Tant de bo us sigui útil per vosaltres i per ells!”

I, fins aquí, les recomanacions d'aquest mes. Voleu fer-nos arribar les vostres recomanacions de llibres, pel·lícules, discos, obres de teatre, concerts...? Feu-nos-les arribar a comunicacio@escolapia.cat i les publicarem als propers números!

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO 1 COMUNICACIÓ

Enquesta sobre les activitats extraescolars

En aquest número inaugurarem una secció d'enquestes. Hi participeu? Així, d'aquesta manera, la revista serà més interactiva i dinàmica!

Al proper número de Papers, el del mes de gener, dedicarem el tema de portada a les extraescolars. Per començar a escalfar motors, us preguntem: Quin és el principal motiu que fa que els pares apuntin els seus fills i filles a activitats extraescolars?

Entre els participants a l'enquesta sortejarem un premi. Cada mes triarem a l'atzar un guanyador o guanyadora i, a final d'any, entre els guanyadors de cada mes sortejarem una estada per a dues persones en un hotelet amb encant. T'hi apuntes? Només has de respondre aquest qüestionari (si vols respondre de forma anònima també pots fer-ho, però llavors perdràs l'oportunitat de guanyar el premi):

Les activitats extraescolars

Ya no se aceptan más respuestas en el formulario Les activitats extraescolars. Prueba a ponerte en contacto con el propietario del formulario si crees que se trata de un error.

PAPERS DEL SECRETARIAT

30 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO 1 COMUNICACIÓ

Es troba a Bogotá l'equip d'impuls a la participació a l'Escola Pia

Des del dia 25 d'octubre al 28 d'octubre tingué lloc a Bogotá (Colòmbia) la primera reunió de l'equip d'impuls a la participació en la missió compartida, creat pel P. General que depèn del secretariat general de participació. Participaren en aquesta reunió el P. Emmanuel Suárez de Mèxic, en José Mª Gallardo de Emaús, na Sandra Milena Restrepo de Colòmbia, el P. Sergio Conci d'Argentina, el P. Slawomir Dziadkiewicz de Polònia i en Joan Vila de Catalunya.

El grup té l'objectiu d'aportar propostes de millora de la participació en la missió de les escoles, grups d'acció social o parròquies de les persones que se senten identificades

amb les finalitats de l'Escola Pia. L'encàrrec concret del grup és proposar criteris, mínims a assolir i prioritats en el camp de la participació.

El grup va constatar en primer lloc que l'Escola Pia implantada arreu del món està inserida en realitats culturals, socials, eclesials i polítiques molt diverses. Aquesta diversitat s'ha de tenir en compte. Per això, es pot establir un marc general, però no una única forma de potenciar la participació per a tot el món escolapi.

Tot i això el grup va identificar alguns aspectes importants:

- La proposta de participació s'ha d'adreçar a totes les persones que col·laboren en les obres de l'Escola Pia
- Les persones que col·laboren amb l'Escola Pia se senten cridades pel desig de col·laborar en un projecte concret: escola, acció social, parròquia (missió). Un clima de confiança i la distribució de responsabilitats fan créixer la seva identificació amb la institució.
- La diversitat de pensament dels col·laboradors de l'Escola Pia és un element desitjable i enriquidor.
- Des de les característiques que configuren la nostra identitat, és necessari mantenir i reforçar el caràcter inclusiu de l'Escola Pia.

El grup ha fet algunes recomanacions. La principal és l'establiment de polítiques de RRHH a totes les demarcacions. Això permetria disposar d'instruments per potenciar la participació com la formació inicial, l'avaluació de l'acompliment i el clima laboral.

També es va destacar la conveniència que cada demarcació vagi dissenyant processos d'acompanyament de les persones, encaminats a millorar la participació en la missió i, per a aquells que ho desitgin, també espais per compartir fe i vida. Per això caldrà treballar per crear espais que facin possible que algunes persones puguin implicar-s'hi i contreure compromisos.

Aquestes són les conclusions del treball fet a Bogotà en una escola on l'alumnat estava empenent la recta final del seu curs escolar.

Joan Vila

Escola Pia de Balmes

 ACTUALITAT, ARTICLE, NÚMERO 2. DESEMBRE 2016

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO2 COMUNICACIO2

És una metodologia? És una manera de...? O és una franquícia?

Què és un edCamp? Aquesta és la pregunta que em van fer quan vaig arribar a casa el dissabte 5 de novembre, cap a les 15 hores, després d'haver estat en el primer Edcamp de Catalunya: Edcamp Mataró 2016. Vaig tenir l'honor de formar part de l'equip organitzador, juntament amb l'Eva Garcia, el Pep Prat, el Toni Aguilar, el Jordi Truñó, l'Eli Moreras i la Núria Cuyàs.

“Es una metodologia..., és una manera de..., és com una franquícia...”

Em costava definir: un edcamp és una vivència i, per tant, s'ha de viure per a poder explicar-ho.

Continuant amb l'intent de definició amb els de casa, em va sortir la paraula TROBADA... és una trobada, on es parla d'EDUCACIÓ. Sí, d'educació: hi ha gent que té ganes de parlar d'educació en majúscules!

Però fins aquí, podria ser també la definició de congrés, ponència, taller,... i un Edcamp és diferent: no hi ha ponents, no hi ha líders.

El procés que es desencadena en un edCamp, és un procés molt semblant al de la creativitat. Tot comença amb una idea personal (les idees surten de les persones; la seva transformació surten dels equips) que s'escriu en un postit i es penja en el mapa de les sessions: el mapa de què? De les sessions. I què és això? Doncs una taula de doble entrada on hi ha franges horàries per un costat i espais per un altre. Les hores ja acostumen a estar establertes, però els espais varien en funció del número de persones apuntades a l'Edcamp.

Cadascú va posant el tema/idea/proposta del qual vol parlar en una de les caselles (això ja és un canvi de paradigma! L'assistent proposa!); els organitzadors connecten idees similars. Això és una de les bases del procés creatiu.

I ja tenim la petita llavor per a començar cadascuna de les diferents sessions de l'Edcamp. Tothom ja coneix i pot accedir al mapa, i per tant, organitzar-se la jornada.

Una vegada cadascú va cap als espais, la persona que ha proposat la idea inicia la CONVERSA, i a partir d'aquí tothom pot dir-hi la seva. Però no només això, sinó que també es recomana que els assistents a cada sessió vagi anotant en el mapa de les sessions (ara ja en un Drive) les idees, els recursos, que van apareixent en cadascuna d'elles. I així, en cadascuna de les franges horàries. Normalment hi ha algun senyal que avisa que s'ha de canviar de sessió.

Tot plegat és molt ric:

1. primer de tot, per la idea inicial
2. en segon lloc, per la connexió de les diferents idees i poder crear una sola proposta per a cada sessió
3. en tercer lloc, per poder conversar de tu a tu en cadascun dels espais sobre el tema proposat
4. en quart lloc, per generar un "producte" en el núvol amb totes les interaccions que s'han donat en aquella sessió.

Vaja, generar coneixement a partir d'una idea inicial i en el termini d'una hora...
BRUTAL!

A més a més amb la possibilitat de canviar de sessió en qualsevol moment, i no perquè siguis un maleducat sinó perquè hi poden haver molts motius que la sessió no va per on pensaves que aniria, i per tant, el canvi està totalment acceptat. Mai es considera una falta de respecte.

I m'agradaria incidir en el concepte de tu a tu. Un Edcamp està obert a tota la comunitat educativa d'una ciutat, d'un barri, d'un territori,... i això vol dir, entre d'altres paraules oberta a tothom que vulgui parlar d'EDUCACIÓ, sigui docent, no docent, institucions properes, empreses, associacions, mares i pares,... És una oportunitat d'or per deixar entrar idees, recursos, conceptes,... És necessari que l'escola sigui transparent, i això vol dir que s'ha de poder veure què passa a les nostres entranyes, igual com el procés que han fet les cuines del nostre país, i que ha generat una cuina innovadora i reconeguda a nivell mundial. Fent innovació oberta han deixat que les idees flueixin i els cuiners i cuineres han millorat els seus productes, els seus serveis i amb això també hi hem guanyat com a país!

L'escola millorarà en el moment que succeeixi aquest fet. No ens ha de fer por obrir l'escola en el nostre territori; és cert que cada institució té el seu paper, però deixar que corrin les idees, estic segura que ajudaria a que tothom pogués fer molt millor les seves funcions, les seves tasques ja que s'entendrien totes les necessitats i es llegirien totes les oportunitats.

Un Edcamp és un espai porós, on les idees circulen en totes direccions, on se'n poden generar de noves, on tothom, si vol, pot parlar, i a més a més, en deixen constància en el núvol. I si no mireu l'interior del mapa de les sessions: és així, no?

Estel Paloma

Departament Comunicació, Màrqueting i Captació de Fons

 ARTICLE, GENERAL, NÚMERO 2. DESEMBRE 2016

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO2 COMUNICACIO2

Hem celebrat la caminada per la Pau 2016

Comencen les celebracions dels 400 anys de l'Escola Pia. Divendres 25 de novembre, uns cinc-cents alumnes de 4t d'ESO de les escoles de Balma, Caldes, Calella, Granollers, Igualada, Luz Casanova, Mataró, Moià, Nostra Senyora, Olot, Sabadell, Sant Antoni, Sarrià, Sitges, Terrassa i Vilanova van participar a la tradicional Caminada per la Pau de l'Escola Pia de Catalunya. El punt de trobada fou la capella de la Salut de Collbató, on els joves es van distribuir en grups, i van iniciar l'ascens a la muntanya de Montserrat, acompanyats per guies de muntanya dels cicles formatius d'esport i ensenyaments esportius de l'Escola Pia de Sarrià.

Un cop al recinte del santuari, cada grup es va fer una fotografia amb l'escultura de Sant Josep de Calassanç de la plaça de la basílica.

Un grup d'alumnes de batxillerat de Granollers es van ocupar de la tasca de fer de fotògrafs. A la una del migdia, els participants a la Caminada van ser rebuts a la basílica per la comunitat de monjos, i tot seguit l'escolania va oferir el cant de la salve i el Virolai. A la sortida, de nou a la plaça, es va celebrar l'acte per la pau, on es van llegir diversos textos relacionats amb la pau, i contra la violència masclista (ja que enguany la caminada ha coincidit amb el dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones), i es va presentar l'inici de l'Any Jubilar Calassanci. Va cloure la jornada el grup d'animació Bufanúvols, que va fer ballar tota la plaça.

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO2 COMUNICACIO2

L'Escola Pia de Moià inaugura la seva Escola de Música

Han estat dos anys intensos de feina, però ja arriben els resultats. “Va ser un mes de juny quan vam gestar una possible escola de música i, al cap de dos cursos, ja és una realitat. Vam començar amb una quarantena llarga d'alumnes i ara ja arribem als 70” ens explica Gianina, la responsable de l'Escola de Música.

Qui són aquests alumnes que per les tardes envaeixen els nous espais de l'Escola Pia de Moià? “Des de nadons que hi van amb els seus pares per gaudir d'estones de música fins a persones de 72 anys. Som una escola oberta a tothom i per a tothom. Tots són benvinguts els petits que es volen iniciar al món de la música a través de danses, jocs, cançons... o els adults que es volen repescar els seus estudis i la seva formació musical. No podem estar més contents!” respón la mateixa Gianina.

En aquest temps, no només han crescut en número d'alumnes, sinó que també en el número d'instruments que s'ensenyen. Enguany, s'ofereixen estudis de violí, piano, flauta travessera, guitarra i bateria, impartits per quatre professors especialitzats. Des

de l'escola també es vol fomentar i donar l'oportunitat als nens i nenes de fer música en grup i per això es compta amb dos Combo. Paral·lelament, amb la Primària s'ofereixen classes de llenguatge musical i cant coral de 1r a 6è, on cada alumne escull l'instrument que vol estudiar.

“Cada dia van sortint nous estudis que reafirmen que la música és una part molt important per al desenvolupament dels infants. Ja sigui a nivell més social, emocional, cognitiu... a molts nens i nenes els ajuda el fet d'estudiar música per aplicar-ho a altres disciplines: la concentració, la disciplina, el llenguatge... està clar que no podem entendre el món actual sense música, sigui del tipus que sigui tota ens aporta alguna cosa bona” assegura la Giannina.

Per això, guiats pel seu esperit obert, la seva idea és continuar creixent i involucrar-se a l'activitat cultural del poble oferint concerts. Fa uns anys i arran de la crisi, l'Ajuntament va haver de tancar l'escola municipal de música.

📄 **ARTICLE, DE LES ESCOLES, NÚMERO 2. DESEMBRE 2016**

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO2 COMUNICACIO2

L'Escola Pia de Salt inaugura espais

Aquests espais suposen un lloc per arrelar ja que fins ara no disposàvem d'espais propis per a Formació Professional.

Però a més ara podem projectar-nos d'una forma més sòlida, tenir una presència més visible i referencial en tot Salt, el Gironès i altres comarques i també, evidentment ha de ser un espai de creació de nous projectes, on tothom es pugui beneficiar, afirma Carles Ruiz.

Des de fa tres anys, aquesta institució educativa ofereix PFI (Auxiliar de pastisseria i fleca, Auxiliar en imatge personal i Auxiliar de fontaneria, calefacció i climatització) i atén a uns 50 alumnes.

Des de l'Escola Pia de Salt s'ha apostat per aquestes formacions entre d'altres motius "per donar resposta a les necessitats del municipi, el qual té un índex de fracàs escolar molt elevat en joves, els quals viuen en unes condicions molt precàries. Així els oferim una oportunitat per tornar als estudis i per introduir-los al món laboral. Cal recordar que

fins el 2014 només hi havia 2 PFI a la nostra ciutat” però també “per ser fidels a l’esperit de l’Escola Pia, donant un servei als més desfavorits treballant per una societat més inclusiva i justa”.

El nou local, de 200 metres quadrats, disposa de tots els serveis necessaris pels estudis que s’impartiran. Així les noies i els nois que hi acudeixin disposaran de un espai de 72 metres quadrats dedicat a taller de perruqueria i estètica i 2 aules polivalents de 25m2 cadascuna.

Fins l’estiu passat, les sessions de formació general dels cursos s’havien impartit a la Fàbrica Jove, espai cedit per l’Ajuntament; mentre que la formació especialitzada s’havia dut a terme als tallers del Centre d’Innovació i Formació Ocupacional (CIFO).

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO2 COMUNICACIO2

Neix un Referent

Fa uns dies vaig tenir la sort de compartir una bona estona amb unes persones amigues amb les quals de tant en tant reflexionem al voltant d'un tema. Parlàvem de les famílies d'avui en dia i de com eduquen els seus fills i filles. Parlàvem del paper que hi tenim nosaltres, les persones que fem d'educadores. Parlàvem de l'entorn social. El debat va ser llarg i ric. Us comparteixo el que va sortir en aquesta bona estona en què vam aprendre els uns dels altres.

Primer vam veure que si no ens aturem i pensem, si no fem aquest exercici, és molt difícil sortir de la frivolitat social que ens envolta. Sembla que tot ha de ser divertit, fàcil, emocionant, lúdic, positiu ...

Cada vegada hi ha més alertes envers l'excessiu positivisme, de pensar que tot sempre és positiu. Igualment passa amb el tema de la felicitat. Sembla que sempre, en tot lloc i en tot moment, s'ha de ser feliç. "No passa res!", "No pateixis!". Cada dia es veu més clar que per educar persones preparades per a la vida s'ha de contemplar que la vida porta de tot. Porta estones bones i estones dolentes i que és bo que ho sapiguem i que les visquem com a tals. Altrament podríem caure en propiciar estats perpetus de frustració. En aquesta primera estona de tertúlia també vam comentar que ens cal no confondre la flexibilitat amb la falta de solidesa, amb la poca profunditat, amb el no haver pensat prou. Està clar que cal reflexió, però on aprenem a reflexionar? Deixem espais, tenim estones per fer-ho? Propiciem estones de silenci a casa i a l'escola?

Després, la conversa se'n va anar cap als models de famílies.

Quins models de família ens trobem més sovint? Partíem clarament que totes les famílies estimen els seus fills i filles. Però, totes veuen els límits de la mateixa manera? Totes donen importància al fet que els seus fills s'esforcin per aconseguir els seus objectius o, al contrari, els hi posen al màxim de fàcil? Com s'entén l'autoritat? Perquè

sovint es confon autoritat amb autoritarisme, no? Per què a vegades ens trobem amb famílies que són massa indulgents, famílies que prioritzen estimar, però que no posen cap límit als seus fills? En tenim moltes, de famílies, que tinguin clar que tan important és estimar com posar límits? Es veu clar que posar límits és realment estimar perquè prepara molt millor per a la vida?

Parlar dels límits ens va portar a parlar dels referents com a element necessari per a créixer bé. Grans i petits necessitem referents, però els nois i noies, fins a ésser adults encara els necessiten més.

Ser referent, com a persones educadores, no és gens fàcil. Implica dir el que es pensa en tot moment. No cal dir-ho tot de cop, però sí que cal dir-ho. Acostuma a ser bo deixar temps de reflexió. Davant d'una situació sempre ens ajudarà no precipitar-nos i, tant per una banda com per l'altra, pensar i tornar-ne a parlar passat un espai de temps. Va bé adoptar una actitud de prudència.

Encara que impliqui algun disgust o alguna decepció, hem de tenir una actitud valenta i, amb estimació i fermesa, comentar aquells aspectes que creiem poden ajudar.

Ser referent també implica sacrificar-se a favor de la coherència entre el que diem i el que fem. És per aquest motiu que sovint manquen referents. Avui en dia la credibilitat s'ha de guanyar. No la dóna ni una posició social, ni un rol, ni un càrrec. S'ha de guanyar i mantenir amb l'esforç de cada dia. Ser pare o ser mestre, prou ho sabeu, no vol dir tenir autoritat.

Ens calen referents i, per tant, cal que mares, pares, persones educadores, amics ... ens parlin convençuts del què diuen. Que diguin el que pensen, amb humilitat i respecte, però que ho diguin sense por.

Ara, quan s'acosta Nadal, de fet celebrem que va néixer el Referent per a totes les persones cristianes i també per a moltes d'altres. Si ens fixem en la vida de Jesús hi

trobem tots els ingredients del referent: capacitat d'escoltar, dir el que es pensa, servir els altres, actuar amb coherència i el sacrifici que normalment implica ... I, en el seu cas, tot portat al límit degut al seu amor immens envers tots nosaltres.

Aquests dies de Nadal poden ser l'inici (o el reinici) de reservar estones de silenci i reflexió en les nostres vides. L'oportunitat per viure amb coherència amb allò que pensem i diem. El moment de fer una aturada per "reajustar" la nostra vida i continuar amb força i serenor.

Us desitjo que passeu uns dies de Nadal en família (i amics) i que els aprofiteu per debatre, per dialogar, per opinar i dir el que penseu, amb respecte i humilitat, però opineu. Teniu moltes coses a dir i molts pensaments a compartir. Els vostres fills i filles, la vostra família i les vostres amistats, encara que a vegades no ho sembli, us ho agrairan. És el que esperen de vosaltres.

Bon Nadal!

Toni Burgaya,

secretari general de les Institucions Educatives

PAPERS DEL SECRETARIAT

30 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIÓ 1 COMUNICACIÓ

Novetats del Servei de Prevenció

El passat mes d'octubre es va fer la reunió de coordinadors de prevenció de riscos laborals de totes les escoles. En aquesta vam treballar eines per dinamitzar la seva gestió en els centres, a partir de la revisió de la Política i el Pla de Prevenció de cadascuna de les nostres escoles.

Recordatori!

Aquest mes iniciem la redacció de les memòries d'activitats preventives del curs 2015-2016. Aprofitem per recordar-vos que la participació dels coordinadors de prevenció en aquesta tasca és clau per poder recollir totes les activitats que es fan des dels centres. Si fem una mirada dels nostres calendaris segur que trobem moltes més activitats de promoció de la seguretat i la salut de les què ens pensem.

Per poder fer aquests documents s'ha enviat als coordinadors de prevenció una Taula d'activitats preventives per recollir les activitats fetes en el curs passat a les escoles, i s'ha fixat com a data d'entrega al Servei de Prevenció el proper 21 de desembre.

I, mentrestant, a l'Espai Salut hem parlat de....

- La iniciativa de l'Escola Pia per promoure els hàbits saludables entre tota la nostra comunitat i ens iniciem participant el dia de Sant Josep de Calassanç a la cursa Jean Bouin.
- Dels exercicis que Protecció Civil va fer el passat 21 de novembre per provar les sirenes de risc químic a tot el territori.
- De les jornades de salut dels Músics i de les Arts Escèniques.
- Del nou Parc de la Prevenció de Bombers de Barcelona, un equipament situat a l'antic Parc de Bombers del Poble-sec dedicat a la prevenció del risc i l'autoprotecció en emergències i catàstrofes.

PAPERS DEL SECRETARIAT

30 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIÓ2 COMUNICACIÓ2

Primera pedra de l'Institut Jose Calasanz a Mexicali: una llavor d'esperança

La Colònia San Martin Caballero és una de les més castigades de Mexicali, una ciutat mexicana crescuda a l'ombra de la frontera amb Estats Units. L'escenari el conformen cases baixes, carrers gairebé sense asfaltar, pocs cotxes i uns barracots blau cel on van a classe 60 nanos de P3, P4 i P5... amb la bata escolàpia de ratlles blaves.

En aquets barracots també aprenen i juguen desenes de nens i joves d'aquella colònia en el marc de l'Escuelita de Tareas, d'educació no formal, i hi col·laboren grups de dones d'escassos recursos en la transformació del seu entorn a través de diferents projectes.

Aquests barracots són la llavor de l'Institut Josep Calassanç, un projecte dels escolapis de la Viceprovíncia de les Califòrnies. El passat mes d'octubre, la comunitat que el fa possible va viure un dia de festa: es va posar la primera pedra del futur edifici de Primària. Aquesta llavor germinarà i, a partir de 2020, es desenvoluparan cursos d'ensenyament secundari. Llavors, seran fins a 250 nanos d'entre 3 i 12 anys, els que en seran alumnes.

“La nostra escola es distingeix de la resta per l'opció que fem per la gent més pobre de les nostres comunitats. Obrim espais educatius on no n'hi ha i els obrim per a joves que ni tan sols tenen pressupost per agafar un autobús i desplaçar-se a un altre barri” explica en Daniel Velázquez, escolapi i viceassistent de la Província, qui comenta que l'ajuntament de la ciutat reconeix com les tres colònies amb més risc social la San

Martin Caballero, la Mayos i la San Antonio (les tres colònies que envolten l'escola). Però, a més, tal i com insisteix el mateix Daniel, “ho fem amb qualitat educativa allà on l'educació és molt deficient. Apostem per l'educació integral en valors, valors cristians des de l'Evangeli, i també valors culturals. Fe i cultura són dos pilars a la nostra societat”. Això sí, sense deixar de ser una escola oberta a qualsevol persona.

L'Institut Josep Calassanç també acull projectes d'educació no formal que els escolapis tenen en marxa des de fa més de quinze anys per treballar i acompanyar col·lectius en risc, una oferta que no tenen altres entitats de la ciutat.

Aquesta obra, que compta amb el suport logístic i econòmic de la Fundació Educació Solidària de l'Escola Pia de Catalunya, “suposa un esforç amb la comunitat per la construcció i el seu manteniment, suposa creure de veritat en les persones i en la seva capacitat de transformar-se per elles mateixes i suposa demanar recolzaments a altres entitats germanes o altres institucions públiques i privades”.

Història d'un projecte

Al gener de 2013, en aquests terrenys de la Colònia San Martin Caballero es va inaugurar un local per a l'Escuela de Tareas Calasanz, el Caliverano i altres instàncies educatives no formals. Des d'aquest espai, també es porten endavant activitats i iniciatives de relació amb la comunitat. Al setembre de 2014, es van inaugurar els nivells de primer i segon de preescolar i, dos anys després, el tercer nivell. Aquest mes d'octubre, s'inicia doncs la construcció de l'edifici que acollirà primer, segon i tercer grau de Primària.

PAPERS DEL SECRETARIAT

29 DE NOVEMBRE DE 2016 PER COMUNICACIO2 COMUNICACIO2

Un #edupunk a #edCampMataró

Ben tornat! Imagino que ets inquiet de mena i que, en certa manera, t'importa la teva feina. Poder per això estàs llegint aquest text. Podria ser que l'atzar t'hagués portat fins aquí, però amb la quantitat inabastable d'informació disponible a la xarxa, resulta poc probable que hagis arribat aquí accidentalment.

El ritme de la nostra societat és exigent. El més savis parlen d'una societat líquida, on l'únic constant és el canvi. Una societat regida per la velocitat, on la tecnologia tendeix a la immediatesa i perd el respecte pel temps.

Aquest nou entorn requereix mesura i adaptabilitat. Curiosament, en el moment de la història de la humanitat on tenim més accés a la informació, ens cal més criteri per seleccionar allò que realment ens interessa i ens ajudarà a tirar endavant. Efectivament, cada vegada és més difícil separar el gra de la palla.

I és justament això el que permet el format #edCamp. Àgil, fresc i personalitzable. Si creus que és important formar-se amb altres professionals de l'educació, des del respecte al teu temps i al dels teus companys; des de la participació i l'intercanvi d'experiències, deixa de llegir aquest text i procura descobrir quan hi haurà el proper #edCamp a prop de casa teva. Poder ens hi trobarem.

cHristian Negre i Walczak

Escola Pia Calella

Applejux

@applejux

 ARTICLE, NÚMERO 2. DESEMBRE 2016